

[Socialministeren]

man derved kommer til at gribe ind i en positiv udvikling, der allerede er i gang. Det er i øvrigt min fornemmelse, at der vil være en bedre opbakning bag tanken om brugerindflydelse, når samarbejdet er frivilligt. Hertil kommer, at jeg finder det rimeligt at afvente erfaringerne fra såvel de allerede etablerede kommunale forbrugerråd som fra brugerrådene på amtsplan vedrørende handicapproblemer, inden der eventuelt indføres en egentlig pligt til at oprette disse råd i kommunerne.

Jeg kan derfor ikke på nuværende tidspunkt tilslutte mig det foreliggende lovforslag.

Taanquist (S):

Vi må lære at acceptere, at kommunernes borgere hvert fjerde år udpeger det udsnit af befolkningen, der skal have ansvaret for, at den sociale lovgivning føres ud i livet i den enkelte kommune. Det er samtlige kommunens voksne borgere, der kan være med til dette, og der er i praksis en meget stor del af kommunens borgere, der benytter sig af denne mulighed. Det er disse udvalg, der har ansvaret, og de har beslutningsmyndigheden. Det kan der og det skal der ikke laves om på.

Hvis kommunalbestyrelsen ønsker det, kan den videre nedsætte et eller flere sociale forbrugerråd til drøftelse af generelle sociale spørgsmål. Jeg mener, det ville være rigtigt, hvis alle kommuner gjorde det, og jeg ville ønske, at alle kommuner ville benytte sig af denne mulighed, men alligevel kan vi ikke i den socialdemokratiske gruppe være med til at fremme dette forslag og pålægge kommunalbestyrelserne, at de skal oprette sådanne forbrugergrupper. En forbrugergruppe vil ikke kunne fungere uden kommunalbestyrelsens positive medvirken, og uden at den får relevante opgaver at arbejde med.

Man skal holde sig for øje, at på alle de områder, hvor man har en velafgrænset gruppe af forbrugere, findes der i forvejen regler om forbrugerindflydelse, som socialministeren lige har været inde på. På andre områder mener vi ikke at der findes nogen, der på tilfredsstillende måde vil kunne repræsentere de sociale klienter. Og hvad der er vigtigere: jeg tror, de vil bede sig fritaget for at blive repræsenteret nogen steder af borgere,

blot fordi de er medlemmer af Lions Club, en børnehaveforening eller den stedlige lægeforening.

På en måde er der måske kun en gradsforskel mellem det, der foregår i de fleste kommuner, og det, der står i dette lovforslag, således som lovforslaget er formuleret. Men når man læser bemærkningerne, fornemmer man, at der som så ofte før er tale om at så mistillid til det sociale system. Denne mistillid begrundes man med noget så uigennemsigtigt og intetsigende som det ret store antal klager over bistandsloven. Må jeg spørge: hvad er et acceptabelt antal klager?

Den kendsgerning, at man har oprettet et ankesystem, der er særdeles let tilgængeligt for borgerne, kan da ikke bruges til at begrunde en mistillid til de afgørelser, der træffes efter bistandsloven. I øvrigt finder jeg bemærkningerne selvmodsigende. Ankerne ville i langt de fleste tilfælde være over afgørelser i personsager, og dem skal forbrugerrådet netop ikke kunne blande sig i.

Jeg må også skarpt afvise, at forbrugerrådet skulle få indflydelse på behandlingspolitikken og retningslinjer og takster for sociale ydelser, og at en forbrugergruppe med inspiration i en konkret sag kan rejse denne på generel basis. Det er næsten for populært et standpunkt.

Man nævner også, at forbrugerrådets medlemmer skal kunne være bisidder. Der er ikke noget, der i dag hindrer en klient i at have en bisidder, hvis klienten ønsker det, men jeg tvivler på, at de ville ønske netop et medlem af forbrugerrådet som bisidder – med den sammensætning, der her foreslås. Problemet er også, at en bisidder ifølge lovgivningen ikke har nogen tavshedspligt; det kører tit interessen. Disse problemer løses ikke ved hjælp af et forbrugerråd. De er derimod ved at finde deres løsning på en anden og langt bedre måde. F. eks. er der en udvikling i gang henimod, at man i fagforbundene kan yde bistand gennem socialrådgivere, der er udstationeret fra den lokale socialforvaltning.

I øvrigt finder vi, at det er en alvorlig mangel ved lovforslaget, at man i rækken af foreninger, der skulle være repræsenteret i forbrugerrådene, ikke specielt nævner fagforbundene. Netop de faglige organisationer har mange gange været drivkraften bagved oprettelsen af sociale forbrugerråd, og man forstår